peal. Kui ma seda kord laiali puhun, siis pleegib päike walgeid luid. Siis wõwad teekäijad näha, et siin ka enne inimesed olnud; ega seda muidu ükski usuks!"

„Sina oled siis jo aina kurja teinud!" ütles ema. „Kasi kotti!" Ja enne kui Lõunetuul arwata wõis, oli ema tema kehast kinni wõtnud ja teda kotti toppind. Seal ta nüüd aeles, aga ema istus koti peale, siis pidi ta juba wakka seisma.

„On tuliterased poisid!" ütles kuningapoeg.

„On küll!" ütles tuulede-ema, „aga sõna peawad naad kuulma. — Seal on neljas!" See oli Idatuul; tema kandis Hhiinlase riideid. „Soo, tuled sina sealt nurgast?" ütles ema. „Mina arwasin, sa olekssid Paradiisi aidas käinud."

„Senna lendan mina wast homme", ütles Idatuul. Homme on sada aastat, täis, kui wiimaks seal käisin. Nüüd tulen Hhiinast, kus portselantorni ümber kargasin, et kõik kellad kõlasiwad. All uulitsa peal saiwad ülemad ja alamad riigiametnikud wemmeldada, et pilliroo-kepi killud lendasiwad. Suuga tänasiwad mehed oma isalikku hoolekandjat hea õpetuse eest, aga küll nende südames teised mõtted pöörlesiwad. Mina aga kõlistasin ikka kellasi kära sekka ja laulsin: tsing! tseng! tsuu!"

„Sa oled wallatu pois!" ütles wana „Wäga

hea, et homme Paradiisi aida lendad; sealt tuled sa ikka haritud elowiisiga tagasi. Joo aga heaste tarkuse-hallikast ja too minule ka lähkretäis wett kaasa".

„Eks maa too!" ütles Idatuul. „Aga miks sa Lõune-wenna kotti toppisid? Lase ta wälja! Tema peab minule tulilinnust*) jutustama; selleks tahab kuninga-neid Paradiisi aidas ikka kuulda, kui saea aasta pärast kord jälle senna lähen. Tee kott lahti! Sa oled mo kallis eideke ja mina annan sulle kaks taskutäit theet; see on weel nii roheline ja wärske kuida seda ise Hhiina põllul noppisin."

„Olgu peale", ütles ema. „Sa oled ikka mo hea pojuke ja nüüd oled ka weel wärsket theet toonud. Sinu palwe peale teen koti lahti". Lõunetuul ronis kotist wälja, aga tema kõrwad seisiwad natuke longus. Ta häbenes ennast wõera kuningapoja ees, kes tema karistust pealtwaatand oli.

„Tulilind saatis selle palmilehe", ütles Lõunetuul. „Wana ainus tulilind on oma saea-aastase elukäigu nokaga selle lehe peale kirjutand. Para-

*) Fönits, siin tulilind nimetatud, on Wana-Egyptlaste tähendus-juttude järel üks lind, kes ennast ise tuhaks põletab, kui wanaks jäänud on. Tuhast tõuseb tema noores kujus jälle üles. Mida see tähendus-jutt wiimases põhjuses tähendab, selleks saawad lugejad küll ilma seletamiseta aru.